

Samotář

Bohumil Matějovský

Naskládal do své obrovské otrhané kabely všechny ty lahve s pitím a pak zaplatil. Ruce se mu přitom třásly.

Prodavač vesnického koloniálu se při pohledu na toho zchátralého muže neubráníl úsměvu.

„Tak s tímhle se teda nadřeš, to ti povím. Vláčet to pěšky až na tu tvojí samotu. V týhle zimě.“

„Mně zima není,“ zabručel Jakub a hodil si plnou tašku přes rameno. Pod její tíhou se mu málem podlomily nohy.

„Aby se ti to cestou neutrhlo.“

„Neutrhne.“

„Měl sis na to vzít sáňky.“

„Sáňky jsou pro parchanty. Já to donesu, nestarej se.“

„Já jen abys to všechno nerozbil a nezůstal na suchu. Dnes mám totiž otevřeno naposled. Přes svátky tu nebudu.“

„Já vim,“ zabručel znovu Jakub. „Podělaný Vánoce.“

„Takže si děláš takový zásoby, abys měl o Vánocích co pít?“

„Jo. Abych měl co pít,“ přikývl netečně.

„Člověče...tohle by našemu hasičskému oddílu vystačilo na tejdén. To přece za tři dny sám nevylemtáš.“

„A kdo ti řekl, že to budu lemtat sám,“ ušklíbl se Jakub.

„Možná je u mě někdo, kdo má ještě větší žízeň.“

Prodavač na něho úkosem pohlédl.

„Ale jdi. Kdo může mít asi tak větší žízeň než ty? Kdybys měl u sebe nějakýho kámoše z mokré čtvrti, věděla by to už celá vesnice. Víš přece, jak to chodí na venkově. Tak daleko zase nebydlíš, aby nám něco takovýho uniklo.“

Na to už Jakub neřekl nic. Pomalu zamířil s těžkou taškou přes rameno ke dveřím. S každým jeho krokem to v tašce zacinkalo. Jako vánoční rolničky.

„Počkej! Jakube! Nechceš si k tomu ještě přikoupit svíčku s motivem jelena?“ dobíral si ho na poslední chvíli prodavač. „Mám je tu zrovna ve slevě, podívej. Pár posledních.“

„Parohatou svíčku si nech,“ odpověděl mu už zdálky. „Ještě by mi od ní chytnul barák.“

Barák, pomyslel si jízlivě prodavač. To je trochu silný slovo pro takovou barabiznu.

Mezitím už za sebou Jakub zabouchl dveře, až se varovný zvoneček nad dveřmi málem utrhl.

„Tak šťastný a veselý, ty jeden ochmelko,“ zabručel sám pro sebe prodavač. „A nemlat' mi tu s dveřmi. Nejsi doma.“

O den později seděl u stolu, křečovitě svíral kostnatými prsty hrníček s už dávno vychladlou kávou, a nepřítomně zíral na tu hromadu prázdných lahví před sebou.

Už zase nebylo co pít.

Během jediného dne a jediné noci byli znovu na suchu.

Zatímco za okny poletoval sníh a lidé ve svých domovech právě zasedali k štědrovečerní večeři, rozbalovali si dárky nebo si jenom tak povídali – on měl už několik měsíců za společníka toho podivného chlapíka. Chlapíka jménem Ted, který se tu objevil, aniž ho kdokoli zval. Podivína, v jehož obličejí byl neustále přítomný zlomyslný škleb.

Zjevil se tu jednoho večera. Dveře se prostě najednou prudce otevřely a byl tu on. Stál uprostřed té páchnoucí, neuklizené místnosti, oprášil ze starého kabátu sněhový poprašek a hned se sháněl po nějakém pití. Že prý přichází zdaleka, že se tu nějakou

dobu zdrží a že má strašnou žízeň. Ale opravdu strašnou. A toho večera tu taky vypil všechno, co se vypít dalo.

Nikdo ve vsi o něm nevěděl. Že se k Jakubovi takhle drze vetřel. Že se tu zabydlel. Prodavač v koloniálu měl velké oči, když tvrdil, že by jim nic takového neuniklo. Aby se v jejich okolí pohyboval někdo cizí. Že lidé ve vsi mají o tom, co se kolem děje, dobrý přehled.

Starou belu měli.

„Vidím, že jsi dnes nějak naměkko,“ zaskřehotal Ted. „Když tu nemáš svou ženušku...a svý dětičky. Když jsou tyhle dojemný svátky lásky k bližnímu. Když nemáš s kým si tu pozpěvovat koledy. Alelujá. Podělal sis to, co říkáš?“

Jakub mlčel.

„Povídám...podělal sis to. Co mi na to řekneš?“

„Neříkám nic.“

„Ale měl bys.“

„Nechci nic říkat. Nech mě bejt.“

„Já vím. Tvůj život nestojí za nic. Jseš jen starej ochlasta.“

„No a co. Tak jsem. Opakuješ mi to snad už po tisíci,“ zašeptal Jakub apaticky.

„Vážně? No, to je asi můj problém. Že se často opakuju,“ posmíval se Ted. „Ale pověz: jaký by to asi tak bylo, kdyby ti dnes někdo přinesl dárek, kterej ti sám koupil a zabalil. Někdo, kdo ví, co máš rád a co se ti líbí.“ Chvíli si vychutnával Jakubovu zakaboněnou tvář. „Jenomže to už se nikdy nestane,“ ušklíbl se. „Takovej dárek už od nikoho neuvidíš. Protože tebe nemá rád nikdo. Každýmu je fuk, jak se ti vede a co děláš. Pro všechny jsi jen mizernej ochlasta, co je každému na obtíž. Budeš tady pomalu chátrat, plesnivět, nalejvat se a užírat se samotou. Ačkoli...jakápak samota. Ted' jsem tady s tebou přece já. Kamarád Ted. A já hned tak neodejdu, neboj se.“

Jakub mlčel.

„Spolu tady můžeme vzpomínat a popíjet až do aleluja,“ pokračoval Ted. „Den po dni. Večer co večer. Zpít se až do němoty. Není to fajn, tenhle život?“

Chtěl odpovědět, že fajn to není a že už nemá chuť pít. Vlastně, chuť pít by měl, to zas jo, ale musel by tu být sám. Mít zase svůj klid. Jako předtím.

Věděl však, že ať už řekne nebo udělá cokoli, jízlivost Teda tím nezastaví. Musel to dál všechno trpělivě snášet.

Žena mu zemřela před mnoha lety a oba jeho synové se už dávno odstěhovali. Už za ním nejezdili. Ani o Vánoce. Jen poslali pohled. S hodně strohým vzkazem. *Přejeme hezké Vánoce.* Nic víc. Ten pohled posílali jen proto, aby alespoň o vánočních svátcích projevili trochu toho lidského soucitu a dobré vůle. Vůle k odpuštění. Ale tušil, že mu ani přes tohle gesto ve skutečnosti neodpustili.

K téhle odtažitosti měli své důvody. Lépe řečeno: neměli důvody starat se o to, jak se jejich otec právě má a zda něco nepotřebuje. Protože on se o to kdysi taky nestaral. Zajímal se jen o to, aby měl pořád co pít. Připravil jim mizerné dětství a dávali mu za vinu i smrt matky. A to bylo zlé. Dnes už si tohle všechno dokázal přiznat.

A tohle všechno o něm Ted věděl. Každou podrobnost, každou vteřinu z toho jeho mizerného života měl v malíku. Jako kdyby ho po celé ty roky někde z povzdálí tajně sledoval. Nejspíš proto se sem teď takhle vetřel. Aby mu to s velkou chutí neustále všechno připomínal.

„Tak jak ho oslavíme...ten Štědrej večer,“ zakřenil se Ted.

„Nijak. Nezajímá mě to.“

„Ale no tak. Štědrej večer přece bejvá jen jednou do roka.“

„To je mi fuk. Stejně tady už dlouho nebudu,“ zašeptal Jakub.

„Copak? Snad se nechystáš někam odcestovat?“

Chvíli mlčel.

„Myslím, že umřu. Už brzy. Tuším to.“

„Tušíš to? Vážně? A jak vypadá...ten pocit?“

„Proč tě to zajímá,“ zabručel.

„Tak mi to řekni. Zajímaj mě tvoje pocity. Mrazí tě v zádech? Buší ti srdce? Nebo tě svírá hrůza z něčeho, co nedokážeš ani popsat?“

„Jo. To je vono. Nedokážu to ani popsat.“

„Chceš myslet na smrt zrovna o Štědrej večer?“

„Proč ne. Sám jsi mi to přece jednou řekl...že umřu, až bude venku poletovat sníh. Až zemi pokryje led.“

„To jsem řekl,“ souhlasil Ted. „Ale ne, že to bude zrovna o Štědrej den. Zima je ještě dlouhá. A za rok bude další. Tak si s tím zatím nedělej hlavu.“

„To taky nedělám. Ale od té doby, cos mi to řekl...“ odmlčel se. „Zkrátka, když venku začne sněžit, musím na to někdy myslet.“

„A víš proč?“ šklebil se znovu Ted. „Protože nikdo neví, kdy u něho zaklepe ostřím kosa na dveře. Smrt je moc vzácněj host. Každá její návštěva je první a poslední zároveň. Každěj člověk se jí bojí. Protože neví, jestli si ho vezme rychle nebo to bude bolet. Jestli k němu bude slušná nebo hrubá. Jestli bude nějaký světýlko na konci nebo jen prázdnota a tma. Toho se lidi bojejj nejvíc. Toho neznáma.“

„Já se toho nebojim,“ zamumlal Jakub. „Chci už mít od všeho klid.“

„To si jen namlouváš,“ zavrčel Ted. „Kecy o tom, že smrt patří k životu, že přinese věčný klid...kdepak. Smrt není nic, co by jednoho povzbudilo.“

Pak sáhl po jediné lahvi, kterou měl před sebou a kde ještě zbylo trochu na dně. Přiložil ji k zarudlým, zvrásněným ústům a nacpal si její hrdlo co nejhlouběji. Začal zběsile chlemtat a vydávat přitom odporné zvuky. Nepřestal, dokud do sebe nenalil poslední kapku.

„Tohle bylo poslední pití pro dnešek?“ zamračil se, když odtrhl láhev od úst. Z koutků úst mu dosud vytékaly zpěněné zbytky. „Tak to nebude moc pěkněj večer. Tos mi pokazil Vánoce.“

Jakub jen nepřítomně zíral k oknu. Už dávno se vzdal myšlenky na to, že by se Teda mohl nějak zbavit. Nešlo to. Ted měl příliš velkou moc. Nedal se nijak obelstít. Někdy na chvíli zmizel, někam odešel, aby se vzápětí znovu nečekaně objevil a sháněl se po dalším pití. Jeho hlas byl vždy jízlivý a ochraptělý.

Zase chvíli mlčeli. Do ticha zněl jen zvuk kyvadlových hodin a kvílení meluzíny za oknem. Krajina ležela pod bílým přídělem. Měsíční svit byl chladný a třpyt hvězd nekonečně vzdálený.

Pak se Ted náhle otočil ke dveřím.

„Tiše...slyšíš?“

„Co mám slyšet?“

„Tak se zaposlouchej. Slyšíš ty zvuky?“

Jakub zavrtěl hlavou.

„Co? Jaký zvuky? Ten protivnej vítr?“

„Ne...ty kroky ve sněhu...ten zrychlenej dech.“

„Kroky ve sněhu? Jak mám slyšet nějaký kroky ve sněhu?“

„Já je slyším. Někdo se sem blíží. Někdo sem jde.“

„Ke mně?“ ušklíbl se. „Leda tak nějaká vyhladovělá srnka.“

Znovu si přitom pomyslel, jaké by to pro něho bylo vysvobození. Kdyby opravdu umřel. Teď a tady. Na Štědrý večer, když zemi pokryl sníh. Konečně by se zbavil všech těch smutků, zoufalosti, nočních můr, samoty, pocitu marnosti a především pak Teda.

„Říkám ti: někdo sem jde,“ zašeptal znovu Ted, který po celou dobu pozorně naslouchal jakýmsi zvukům zvenčí.

„Já slyším jen meluzínu.“

„Někdo jde po cestě...pod botami mu křupe sníh.“

„Kdo by tu co hledal,“ vrtěl hlavou Jakub.

„Že by třeba některej z tvejch synků?“ ušklíbl se Ted zlomyslně. „Že by se jim zastesklo po tatškovi?“

Jakub zbystřil.

Ta představa ho na chvíli probrala.

Nebylo to sice ani trochu pravděpodobné, ale co kdyby přece...co kdyby v sobě jeho synové potlačili po letech svůj vzdor a přišli se k němu na Štědrý večer podívat...co kdyby...

„Tak na to zase rychle zapomeň,“ dodal Ted vzápětí, jakoby četl jeho myšlenky. „Co by tady asi tak hledali. Mají tě plný zuby. Jsou doma se svými rodinami. Už nikdy tě nebudou chtít vidět...a proč by taky. Vždyť se na sebe podívej. Jak vypadáš.“

„A jak vypadáš ty,“ neudržel se Jakub.

„Máš pravdu. Vypadáme úplně stejně,“ zasmál se Ted. „Jsem jako tvoje zrcadlo.“

Ale vzápětí znovu nastražil sluch.

„Už je skoro tady. Co nevidět zaklepe na dveře... chytne za kliku...pořád nic neslyšíš?“

Jakub zavrtěl hlavou.

Ta chvilková iluze, že by ho opravdu mohl navštívit některý z jeho synů, vzala rychle za své. Věděl, že je to nesmysl. Že si nebudou kazit Vánoce a trmáčet se k němu.

„Už vím,“ vydechl náhle Ted a zavřel oči, jak se snažil soustředit. „Někdo tě sem přichází ...zabít.“

„Co to zase povídáš?“

„Jo...někdo tě přichází zamordovat. Vyrvat z tebe život. Je to vrahoun.“

Na jeho černý, cynický humor si už zvykl. A taky na jeho výčitky a věčné připomínání té nehezké minulosti. I na tu hrozbu smrti v den, kdy bude sněžit. Ale ještě od něho neslyšel varování, že by ho sem chtěl přijít někdo zabít.

„Možná je to Ježíšek,“ zabručel po chvíli, aby tu jízlivost Tedovi nějak vrátil. Aby dal najevo, že ho tyhle řeči nerozhodí. Že dokáže být pořád nad věcí.

„Ne. Je to člověk. Zlej člověk,“ zavrčel Ted a zešíroka otevřel krhavé oči plné vzteku.

Nebyly to oči člověka.

Zvenčí k nim stále doléhal zvuk meluzíny.

„Pořád se blíží,“ šeptal Ted. „Už jen pár kroků...už je skoro u dveří...tak poslouvej přece...neslyšíš, jak mu pod podrážkami vrže sníh? Neslyšíš ten dech? Zlej člověk přichází vraždit.“

Jakub znovu zavrtěl hlavou a pak dopil zbytek vychladlé kávy.

„Zlej člověk? To je nesmysl. O Štědrej den lidí přece zlí nejsou,“ zamumlal.

O tom starém podivínovi, který se nalévá alkoholem a v osamění dožívá v domku daleko za vsí, věděl Bodlák už dávno.

I když sám bydlel o pár vesnic dál, nemohly mu zkazky o starém Jakobovi uniknout. Jak je celé dny uzavřený v tom domku na samotě. Jak vychází ven sotva jednou za týden, a to jen proto, aby z obchůdku ve vsi dotáhl domů další a další lahve s pitím.

Nikdo k němu už dávno nechodil. Neměl dokonce ani žádného psa.

Byl tam tak zoufale sám.

Ten dědek má doma určitě spoustu prachů, napadlo ho nedávno. Jako většina starejch lidí, kteří nedůvěřují bankám a všechny peníze si ukládají doma pod slamník. Nebo do plechový čajový krabičky. Nebo za rám obrazu se svatou panenkou Marií, rozvíjel dál své představy.

Je to jasný, přemítal, když se od lesa blížil setmělou krajinou k jeho domku. Nikam nejezdí, nikomu nic nekupuje, pořád nosí jedny a ty samý hadry, živí se nejspíš jen konzervami, chlebem a chlastem – ale všechen důchod přece propít nemůže.

Takže bude mít doma schovanou pořádnou ruličku bankovek.

Jsou toho přece vždycky plný zprávy, ujišťoval sám sebe. Jak se staří lidé nechají napálit od falešnejch plynařů, pojišťováků nebo podomních obchodníků. A jak nezřídka přijdou o svý úspory v hodnotě několika set tisíc. Hozený jen tak pod slamníkem.

Ta představa teď Bodlákovi zatemnila rozum.

Penízky, co na mne čekají. Já ty prachy opravdu potřebuju. K čemu jsou nějakýmu staříkovi nad hrobem. Nějakýmu ožralkovi. Nakonec natáhne bačkory a prachy objeví jeho vzdálení příbuzní, kteří se sem nahrnou, aby urvali, co se ještě dá. A to by přece byla věčná škoda.

Taková příležitost, dodával si odvahy. Dnes konečně zbohatnu a bude to snadný. Tak snadný.

Věděl už přesně, jak se potom staříka nenápadně zbavit. I na to měl geniální plán.

Jeho kroky křupaly na ledové slupce umrznutého sněhu.

Horký dech se měnil v obláčky páry.

Až došel k oprýskaným dveřím.

Nejprve zaklepal jen lehce.

Když se nikdo neozýval, zabušil silněji.

„Haló...pane...nesu vám vzkaz od starosty. Něco vám posílá. Z obecního fondu. K tomu Štědrému dni...když prej jste tu tak sám!“

Spoléhal na naivitu, která je většině přestárých lidí společná. „Přece ten dárek neponesu zase zpátky! To byste ho urazil. Tak pane! Haló!“ Znovu zabušil.

Jakub však neotvíral.

„A mám sebou taky jednu láhvinku, abyste si mohl dopřát!“

Na tohle už přece ten dědek slyšet musí, pomyslel si. Chlast je přece jeho život.

Pak se pro jistotu obezřetně ohlédl.

Ani od nejbližších domků ve vsi sem nebylo vidět. Navíc se už setmělo. Všichni se teď doma tetelili u vánočních stromečků. Kolem dokola nebylo živé duše. Jen on a ten stařík schovaný někde uvnitř.

Nejspíš leží napitej na kavalci, pomyslel si. Vůbec mě neslyší. Válí se tam jako žok a neví o světě. Bude to snadný.

Zmáčkli kliku a opřel se do dveří. Byly tak chatrné, že bez většího odporu povolily. Ocítl se tak přímo v kuchyni. Nebo spíše v místnosti, která kuchyň vzdáleně připomínala. Vládl tu nepopsatelný nepořádek a na stropě svítilo matné světlo. Vlastně to byla jen žárovka upoutaná ke zkroucenému kabelu.

Toho shrbeného staříka spatřil vzápětí. Seděl za stolem, plným prázdných lahví, a držel v ruce ušmudlaný hrníček. Netvářil se ani vyděšeně, ani překvapeně. Spíš tak nějak odevzdaně.

Jakoby tuhle návštěvu snad čekal.

To Bodláka na chvíli zmátlo. Nehodlal však ztrácet čas.

„Myslel jsem, že chrápeš, když jsi neotevíral,“ přešel rovnou k tykání, aby dal jasně najevo, kdo je tu od téhle chvíle pánem. „Takže k věci. Jen jsem si pro něco přišel. Když nebudeš dělat problémy, bude všechno zase v cajku, rozumíš?“

Ticho.

„Tak rozumíš, co ti povídám? Vnímáš mě vůbec?“

„Neměl jsi sem chodit,“ řekl Jakub.

„Cože?“

„Neměl jsi sem chodit,“ opakoval tiše.

***.

Měl představu, že dědka hned na začátku pořádně vystraší. Že ho od prvního okamžiku zažene do kouta. Pořádně ho zmáčkne. Jenomže, jak se teď zdálo, tomu ochlastovi už bylo všechno fuk. Nejspíš má natolik vypitej mozek, že nic z toho, co se kolem něho děje, ani nevnímá, pomyslel si Bodlák.

Teď z něj ale musím dostat všechny jeho prachy. A potom do něho naleju láhev vodky a vytáhnou ho ven. Na mráz.

Měl proto u sebe jednu plnou láhev. A samozřejmě po celou dobu i kožené rukavice. Nikde nezůstane jediná stopa.

I když se dalo předpokládat, že ten dědek bude mít doma chlastu dostatek, spoléhat na to nemohl, a tak se raději pojistil.

Láhev vodky, vypitá naráz, pak dokončí dílo. Svědka nechat nemůžu. Dědek je možná alkoholik, ale od vidění mne nejspíš zná. Proto ho musím odstranit.

Bude to takhle. Dědka tu najdou mrtvýho. Upitýho k smrti a umrzlýho na sněhu před domkem. Bude to nakonec pro všechny celkem přirozený a logický vyústění jeho mizerného života, pomyslel si.

„Dej mi ty prachy a já zas půjdu,“ řekl rovnou.

„Prachy?“

„Jasně, prachy. Nic na mě nezkoušej. Já vím, že je tu máš.“

A na zdůraznění svých slov vytáhl nůž. Nemínil ho však použít. Nůž by zanechal stopy a to on nechtěl. Plán s vypitou lahví vodky byl jistější. Chtěl teď hrozbou nože pouze přimět starce k rychlejší spolupráci.

„Bereš důchod a přitom pořád dřepíš doma. Tak nedělej blbýho.“

„Celej důchod dám za chlást,“ pokrčil Jakub rameny.
„Nemám ani floka.“

„Kecáš, dědku. Všechno prochlastat nemůžeš.“

„Já to taky neprochlastám. To Ted...ten všechno vyžbrundá. Tomu nosím všechno to pití. Na mně toho nikdy moc nezbyde.“

Bodlák se zarazil.

„Jakej Ted?“

„Žije tu se mnou...nedokážu se ho nijak zbavit...“

Bodlák se rozhlédl.

Jen mě natahuje, pomyslel si. Zkouší mě trapně nachytat.

„Tak ho sem zavolej, toho svýho Teda.“

„Je tady,“ zašeptal Jakub.

„Kde...tady.“

„Tady u stolu. Chvíli sedí přede mnou, chvíli vedle mně. Ale je tu pořád.“

Bodlák však nikoho neviděl. Jen toho užvaněného dědka.

„Tak poslyš...na srandičky teď nemám náladu. Tak kde máš ty prachy? Nebo ti to tady mám převrátit naruby?“

A udělal přitom krok dopředu.

„Je to démon chlástu,“ zašeptal znovu Jakub a sklonil hlavu.
„Celý dny a noci jen pije. Leje to do sebe jako vodu. Posmívá se mi a pořád mi všechno připomíná. Můj zbabranej život. Přežívání v týhle barabizně na konci světa. A jak jsem mlátil ženu, když jsem se víc napil...a nestaral se o kluky...jakej jsem byl hajzl. Tohle všechno od něho slyším den co den. Noc co

noc. Proto se tě nebojím...jenom tu tak sedím a čekám na smrt. Na vysvobození. “

„Přestaň si už vymyšlet ty nesmysly,“ rozkřikl se Bodlák. „Jestli mi nedáš ty prachy, dočkáš se smrti dřív, než by ti to bylo milý!“

Jakub k němu zvedl svoje kalné oči.

„Ted ti to nedovolí,“ řekl. „Nedovolí ti, abys mě zabil. On mne chce trápit sám. Říkal, že na Štědrej den neumřu...na Štědrej den si prej můžu nejvíc vychutnat svojí samotu a svůj smutek. Vylízat si misku zoufalství až na dno. Nikdo se prej o vánoční svátky nemůže cejtit strašněji než ten, kdo je sám.“

Pak se s tím dědkem u stolu něco stalo. Během jediného okamžiku se jeho obličej změnil v odpornou grimasu. Oči dostaly krvavý nádech. Náhle to už nebyl on. Jakoby tu teď seděl samotný ďábel.

Bodlák zůstal stát v hrůze a úžasu, neschopen se pohnout.

Pohled na to strašné stvoření byl až neskutečný.

Nůž mu vypadl z ruky.

Ta síla, která se ho náhle zmocnila, ho zcela ochromila.

Netvor z druhé strany stolu byl přímo u něho. Srazil ho na zem. Vtiskl mu kolena do břicha a zároveň ho chytil kostnatými prsty za krk.

Téměř nemohl dýchat.

Zkoušel se vzepřít, ale čím více kladl odpor, tím hrubější ten chlapík byl. Měl nadlidskou sílu. Smýkal jím po podlaze jako s kusem nějakého hadru.

„Tede...přestaň už...proč mu to děláš,“ ozýval se prostorem vyčítavý Jakubův hlas. „Vezmi si raději mě.“

„Ne...ted' chci jeho!“ odpovídal mu zuřivý hlas plný zloby.

„Měj s tím klukem slitování!“

„To si nezaslouží. Zaslouží si smrt!“

„Proboha...pro boha živýho...pomozte mi!“ sípal Bodlák, který nechápal, jaká strašlivá síla ho teď přitiskla k zemi a působí mu tu nesnesitelnou bolest. Hrubé ruce ho uchopily za vlasy a on vzápětí udeřil hlavou o podlahu, až málem ztratil vědomí. Ležel teď na břiše s tíhou démona na zádech.

Cítil, jak mu z nosu vytéká krev. Byla kovově slaná.

„Tede...tak už dost,“ promluvil znovu roztřeseným hlasem Jakub. „Pusť ho. Nezapíjej ho. Máš přece mě. “

„Copak to nechápeš?“ odpovídal démon a jeho zarudlé oči svítily jako žhavé uhlíky. „Musíme ho odstranit. Zabít. Vymlátit z něj duši! Podívej...má u sebe plnou flašku,“ vjela do něho další vlna zuřivosti. „Má u sebe chlast! Je to stejnej ožrala jako ty...jako já! Nezaslouží si žít...dáme mu teda trochu napít, co říkáš?“

Nezvladatelná síla otočila Bodláka zpátky na záda. Byl naprosto bezmocný. Nohy i ruce měl jako z olova. Nedokázal se ani pohnout. Z toho drtivého tlaku ho bolelo celé tělo. Jakoby přímo cítil, jak v něm praskají všechny kosti. Z posledních sil lapal po dechu. Hrůzou a vysílením už nedokázal ani křičet. Ani prosit o milost.

Nad sebou viděl mlhavý, průsvitný stín obrovského postavy. A dva žhnoucí body...oči podlité krví. Ty oči chvílemi pohasly, aby vzápětí znovu zahořely tím ohněm pekla. Jakoby se přízrak měnil z člověka na d'ábla.

Jeho mysl ochromila neskutečná hrůza.

„Bože...pomoz mi...Bože...“

Už nemohl křičet, tak jen tiše sténal.

Jeho nářek však nikdo neslyšel.

Pak mu ten přízrak hrubě přitiskl k ústům plnou lahev. Byla to lahev vodky, kterou si on sám přinesl.

Chvilí se pod nápojem tekutiny dusil, topil, ale nakonec ho pud sebezáchovy přinutil většinu obsahu vypít. Místnost se s ním začala divoce točit. Bylo mu zle. Propadal se kamsi do hlubin.

„Tak vidíš,“ slyšel ještě z dálky staříkův hlas. „On nemá slitování. Se mnou, ani s nikým jiným. Co jsem ti říkal. Měl jsi zůstat doma, chlapče, když je ten Štědrej večer.“

„Snad bys ho nelitoval,“ chechtal se démon. „Lituje snad někdo tebe?“

Bodlák slyšel ta poslední slova jako v nějaké ozvěně.

Pak všechno zmizelo.

Blížila se půlnoc.

Lidé ve vsi se už dávno ukládali ke spánku. Dárky byly rozdány, stejně tak jako přání lásky a pevného zdraví. Jen Jakub seděl opuštěn u svého rozklíženého stolu, ve svém zapomenutém chátrajícím domku. Zatuchlý vzduch měl do vánoční idylky hodně daleko.

„Zdá se, že bude sněžit až do rána,“ zadíval se k oknu do půlnoční krajiny.

„Jo. To je moc dobře,“ odpověděl mu jízlivý hlas. „Napadne hodně sněhu. To se nám dnes zrovna hodí.“

Pak se Jakub pomalu zvedl ze židle. Došel k oknu. Zdálo se mu, že v pruhu světla, které pronikalo z místnosti ven, vidí ve sněhu širokou stopu. Jakoby někdo táhl po zemi něco objemného. Ta stopa pomalu mizela pod neustále padajícím sněhem. Pořád se díval z okna a snažil se vzpomenout, co se to tu před chvílí vlastně stalo.

To tělo mladého muže našli brzy nad ránem kus za vsí.

Leželo napůl v potoce, jehož bystrá voda nedovolila ledu pokrýt hladinu.

Poblíž těla ležela prázdná lahev od vodky.

Zdalo se, že to ten mladý muž s pitím přehnal. Zřejmě na tom svahu uklouzl, potloukl se o kameny, upadl do bezvědomí a umrzl.

Policisté už svou práci dokončili a zimomřivě postávali na cestě u služebního vozu.

Teď nastoupili pohřební zřízenci.

Když táhli to bezvládné tělo od potoka nahoru k cestě, aby ho naložili do vozu, nemohl jim uniknout ten podivný škleb v jeho mrazem zbělené tváři.

Jakoby to, co mladík ve svém životě viděl naposledy, bylo strašlivější, než samotná smrt.

Po svátcích se Jakub znovu vydal do vesnického obchůdku.

Vysázel všechny prázdné lahve na pult a prodavač jen zavrtěl hlavou.

„Teda Jakube, ty máš ale splávek. Jo, poslyš, víš, že tu před pár dny našli jednoho mrtvýho kluka? Prej se o Štědrej večer tak zlískal, že spadl dolů do potoka, kousek za vsí. Celej se při tom pádu pomlátíl o kameny...a nejspíš asi zmrzl, protože tam pak ležel celou noc. Byl to takovej týpek ze sousední vesnice, vlastně jsem ho ani moc neznal.“

„Nevím a nezajímá mě to,“ začal Jakub skládat do své kabely lahve s pitím.

Pak opustil obchůdek.

S těžkou kabelou přes rameno zamířil ke své samotě.

Všude ležel sníh a podle předpovědi měl ještě další napadnout. Zima měla být dlouhá a krutá. Když po namáhavé cestě konečně stiskl kliku dveří, pomyslel si, že dnes třeba bude mít štěstí...možná tady dnes už nikoho neuvidí.

Pomalu strčil hlavu do pootevřených dveří.

„Tede?“ zašeptal.

Ticho.

V napjatém očekávání na chvíli zatajil dech.

„Tede? Jsi tady?“

„To víš, že tu jsem,“ odpověděl mu stejně tiše jeho vlastní hlas. „Už na tebe čekám. Pojď, budeme si povídat.“

Sotva za sebou zavřel dveře, začalo znovu sněžit.

Přesně, jak slibovala předpověď.